

ALLI PEBRE

Nou consens nacional

Aquesta setmana comença el ball de negociacions per fer govern. Els dos partits amb més escons, CiU i el PSC, han mostrat el seu interès per arribar a acords amb ERC. Els primers per fer un govern nacionalista i els segons per fer un govern d'esquerra. De tota manera, tant convergents com socialistes saben que no es poden excloure mútuament. Els reptes de Catalunya durant la propera legislatura, que són bàsicament l'elaboració d'un nou Estatut, la nova llei electoral i la negociació del nou sistema de finançament, difícilment prosperaran si no hi ha un acord molt ampli de totes les forces polítiques catalanes.

No hi ha, com ara diu Josep-Lluís Carod-Rovira, una situació d'emergència nacional, que justifiqui un govern de "concentració". Potser hi serà si el PP torna a treure majoria absoluta. Sí que hi ha, en canvi, una necessitat de nou consens nacional. Tothom sap que el nou Estatut no es pot fer sense el PSC, ni tampoc sense CiU, perquè per ser aprovat calen els dos terços del Parlament. Però tampoc no serà un Estatut validat si no té el suport de la força política que més ha crescut en aquestes eleccions, ERC.

CiU, PSC i ERC són les tres forces clau que han de teixir aquest gran consens de futur, al qual s'hi pot sumar, si vol, ICV. El PP hi està voluntàriament en contra i els electors els han negat qualsevol capacitat de decisió, són marginals. És cert que teixir un consens nacional no vol dir necessàriament formar govern, perquè els consensos es fan al Parlament. Però governar junts ajuda a blindar els acords. L'únic dubte és saber si el que vol el PSC és el mateix que vol el PSOE i si a CiU tothom pensa el mateix sobre els pactes.

Pere Martí

La crònica

Menys **català** al carrer i més **espanyolisme** a les escoles

Dilluns, 17 de novembre

Dimissió per criticar l'AVE. El director de l'Institut de Robòtica de la Universitat de València, Gregorio Martín, presenta la dimissió del seu càrrec. Els motius: no exposar la institució a les crítiques aferrissades per part del Consell valencià (que acusava Martín en un comunicat de "desinformar, voler destruir en compte de construir, restar i no sumar"). I tot, perquè Martín havia fet públic un nou informe sobre l'alta velocitat ferroviària alertant que la inclusió de la línia Madrid-Lisboa entre els projectes prioritaris de la UE endarrerirà el projecte València-Madrid. Martín ha anunciat que, una vegada alliberat de la representació institucional, continuarà defensant "una sortida ferroviària realista i coherent" per al País Valencià, i va recordar que "en cap cas no tindrem alta velocitat abans del 2007". També va denunciar que la connexió mediterrània manté "el coll d'ampolla d'una simple doble via entre Orpesa i Castelló".

Dimarts, 18 de novembre

Tensió PP-PSIB. En el plenari del Parlament, la consellera d'Obres Públiques, Mabel Cabrer, i el seu antecessor socialista amb el Pacte de Progrés, Francesc Quetglas, es diuen de tot a causa del camp de polo de Campos, al qual el PP no pot donar llum verda perquè Quetglas indemnitzà l'empresa promotora. Els conservadors llancen ombres de dubte sobre el PSIB. Tensió màxima. L'endemà, l'exconseller de Turisme, Celestí Alomar, insulta en un programa de ràdio un jove diputat del PP. Potser són les eleccions, o no se sap, però la tensió cada setmana que passa és més intensa entre PP i PSIB.

Accident de Clos a Barcelona. El cotxe de l'alcalde de la capital de Catalunya, Joan Clos, xoca amb una furgoneta en la cruïlla dels carrers barcelonins d'Almogàvers i Zamora, just on els veïns reclamen un semàfor des de fa temps. Per

sort, no hi ha cap desgràcia personal, tot i que en l'accident es veuen involucrats també el cotxe dels escortes de Clos i un taxi. Sembla que el presumpte culpable és el conductor de la furgoneta, que possiblement es va saltar un senyal d'obligació de cedir el pas. L'Ajuntament, ara que té informació de primera mà, potser farà un estudi sobre el trànsit en l'esmentada cruïlla per concloure si cal un semàfor o és improbable que es repeteixi l'accident.

Un estudi de la llengua. El Grup Català de Sociolingüística publica *L'ús oral del català. Dades, reflexions i propostes*, on les dades de 2001, les més recents que recull, reflecteixen una lleugera baixada de l'ús quotidià del català, que s'atribueix sobretot al costum dels catalanoparlants de canviar de llengua en dirigir-se a un castellanoparlant. La conclusió lògica és que aquest costum pot fer minvar encara més l'ús quotidià del català amb el creixement de la immigració estrangera, i proposa la potenciació de campanyes "que incideixin en el canvi de comportaments lingüístics". No totes les dades són negatives: a nivell domèstic, "el nombre de persones que parlen en català amb els seus fills és un 10% superior als que l'usen amb els seus pares".

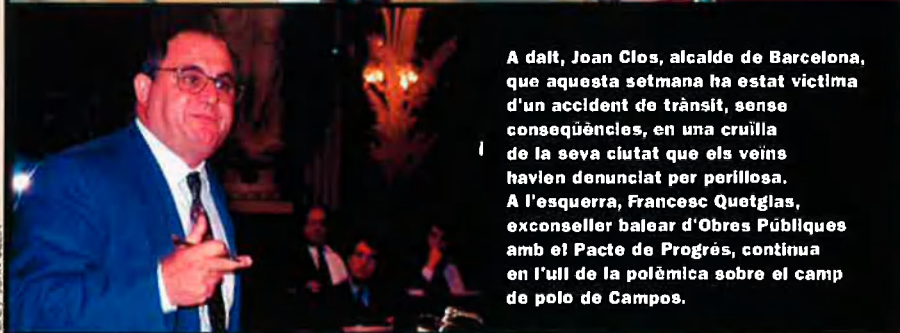
Les polítiques públiques, doncs, han de tenir més cura per impulsar l'ús del català al carrer, a les botigues i amb els veïns.

Dimecres, 19 de novembre

El material didàctic de Camps. El viatge al País Basc de l'actual president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, ha tingut una lucrativa conseqüència per a Basta Ya, Fòrum d'Ermua i Fundación por la Libertad: Camps ha signat un acord per subvencionar subscripcions a les revistes i butlletins que editen aquestes plataformes espanyolistes. Més enllà de la qüestió econòmica, però (de moment ningú no ha volgut detallar les xifres de l'operació), hi ha el

A dalt, Joan Clos, alcalde de Barcelona, que aquesta setmana ha estat víctima d'un accident de trànsit, sense conseqüències, en una cruïlla de la seua ciutat que els veïns havien denunciat per perillosa. A l'esquerra, Francesc Quetglas, exconseller balear d'Obres Públiques amb el Pacte de Progrés, continua en l'ull de la polèmica sobre el camp de polo de Campos.

fet de la destinació d'aquestes publicacions: les subscripcions, les rebran totes les escoles públiques i els instituts de secundària del País Valencià. Així sabran, entre altres perles publicades, que el lehendakari basc té "la tenacitat estúpida pròpia dels necis" o que hi ha "mutacions genètiques" que provoquen l'aparició de "diverses subespècies d'abertzales". Segons Camps, l'objectiu és que els nostres joves puguin "defensar la Constitució de manera contundent". Sense comentaris.

Dijous, 20 de novembre

Antich contra la TV del PP. El secretari general del PSIB, Francesc Antich, declara que la televisió autonòmica que impulsa el PP és un "cop baix a la democràcia", perquè naixerà a partir d'una llei "desfasada, sense sentit actualment", i que, a més, els conservadors no asseguren el mínim rigor d'imparcialitat. La vicepresidenta, Rosa Estaràs, com és normal, contestà que serà una televisió que assegurarà el pluralisme.

Restes romanes per al fill del ministre (franquista). Es fa públic que la policia local de Xàbia (Marina Alta) i el Sepro-

na van impedir, la setmana passada, que Alberto Navarro Rubio, fill del ministre franquista Mariano Navarro Rubio, s'endugués cap a Madrid diversos materials d'època romana extrets del jaciment de la Punta de l'Arenal (uns terrenys que l'Ajuntament va vendre a aquesta família l'any 1959 en una operació declarada nul·la pel Tribunal Suprem l'any 1987). L'arqueòleg municipal no creu que Navarro Rubio (fill) actués de mala fe. No cal patir per cap espoli, doncs: segur que s'enduia les peces per netejar-les, catalogar-les i retornar-les a la comunitat.

Divendres, 21 de novembre

'The Times of Girona'. La revista *The Sunday Times Travel*, que edita el diari *The Times*, aconsella un viatge a Girona en un reportatge sobre les deu ciutats més atractives del 2004, que inclou també Shangai, Santiago de Cuba, São Paulo i Gènova. La guia recomana la capital del Gironès perquè "té tot l'encant i la inspiració de Barcelona, però sense multituds" i s'hi pot gaudir de "la cuina catalana, amb restaurants per a tots els pressupostos".

Amb ganivet a la mà

No ens ha de sorprendre que el PP valencià comence a sentir desgast després de dues legislatures. Tanta pau només es podia entendre a partir d'un pessebre ben distribuït i amb un futur garantit. El president Eduardo Zaplana, amb fama de no deixar a ningú sense nòmina, era la garantia que no cauria ni una fulla d'arbre de l'organigrama mentre ell fóra al capdavant del Govern autonòmic. Fins i tot encara que no hi estiguera, perquè al cap i a la fi la seua preeminència ministerial i ascendència a la cucanya del Govern de l'estat l'autoritzaven per tutelar el País Valencià avalant les seues persones i la política que empara.

Així estaven les coses fins que es va produir el relleu i una nova partida –i promoció política del PP– va assumir la gestió de l'autonomia. Una altra gent, altres idees i, sobretot, la urgent necessitat de llevar-se de damunt la tutela zaplanista. El president Francesc Camps i el seu equip no van voler impugnar mai la política heretada, i han intentat proposar la seua, sense percebre, o sí, que s'esperava, d'ells, ser ostateges i mers continuadors del llegat rebut.

Només ha fet falta que Camps ensenyara l'orella de la seua concepció autonòmica perquè la feligresia de Zaplana emprenga una guerra que podria ser símptoma de la descomposició. Un canyaret absurd si tenim en compte que Zaplana pot manar a gust al País Valencià sense entrar en la intendència i polítiques dels seus patrocinats. O no ho eren? Llàstima que cap oposició pugua aprofitar aquest embolic. La història no ha fet més que començar. Després de falles els dicteris se substituiran pels ganivets.

J. J. Pérez Benlloch

